

Legislația standardizării naționale

Născută din necesitatea societății de a fi mai performantă în toate capitolele sale, standardizarea în diferite părți ale lumii, a avut o evoluție în funcția de cultura și obiceiurile țărilor respective.

Este bine cunoscut faptul că activitatea de standardizare se bazează pe propriile principii care sunt transpuse prin metodologiile organismelor de standardizare. În evoluția sa, pe măsură ce scopurile standardizării s-au diversificat trecând de la caracterul preponderent tehnic spre zona liberei circulații a produselor care implică o mai mare atenție acordată problemelor protecției consumatorilor, prescripțiile de securitate a produselor s.a.m.d., s-a simțit nevoia ca însăși activitatea internațională și în unele părți și cea regională, europeană, spre exemplu, să se reglementeze cu efecte directe asupra legislației naționale a țărilor care aderă la diferite tratate.

Existența acordului TBT din anul 1994, al Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) statului de membru al UE al României, face ca în prezent legislația română în domeniul standardizării, să fie armonizată cu tratatele la care România este parte.

De-a lungul timpului această legislație a standardizării a ținut pasul cu tratatele la care România aderase. După ce ONU constituise UNSCC (United Nations Standards Coordinating Committee) încă din 1944, România, în calitate de membru ONU a solicitat calitatea de membru ISO în anul 1950, după ce și-a armonizat legislația în funcție de recomandările UNSCC.

Sistemul economiei centralizate adoptat de România în anul 1948, și-a pus amprenta asupra legislației adoptate, standardizarea devenind un instrument de planificare a economiei în mâna guvernului, alături de întreaga infrastructură a calității.

Modificările repetate ale cadrului legislativ în domeniul înainte de anul 1990, au căutat să facă din standardizare un instrument prin care să impună o anumită calitate controlată în întreprinderi, iar după 1990, prin modificarea cadrului legal de desfășurare a activității de standardizare și al întregii infrastructuri a calității s-a căutat să se încurajeze apariția pieței libere în România și racordarea ei la piața unică europeană, în conformitate cu acordurile de asociere la care România a devenit parte. Lecturarea cadrului legislativ din diferite epoci, va ajuta cititorul să înțeleagă mai bine evoluția standardizării precum și rolul standardizării în lumea de azi.

Istoricul cadrului legal de desfășurare a activității de standardizare din România

- **9 iunie 2005** - Legea nr. 177/2005 pentru completarea art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 39/1998 privind activitatea de standardizare națională.
- **25 iunie 2004** - Hotărârea nr. 1016/2004, privind măsurile pentru organizarea și realizarea schimbului de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice, precum și al regulilor referitoare la serviciile societății informaționale între România și statele membre ale Uniunii Europene, precum și Comisia Europeană.
- **25 iunie 2004** - Hotărârea nr. 985/2004 privind recunoașterea Asociației de Standardizare din România - ASRO ca organism național de standardizare.
- **18 decembrie 2002** - Hotărâre nr. 1587/2002 privind măsurile pentru organizarea și realizarea schimbului de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice, precum și al regulilor referitoare la serviciile societății informaționale între România și statele membre ale Uniunii Europene, precum și Comisia Europeană.
- **6 iunie 2002** - Legea nr. 355/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/1998 privind activitatea de standardizare națională în România.
- **30 ianuarie 2000** - Ordonanța nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații.
- **30 ianuarie 1998** - Se înființează Asociația de Standardizare din România, prin ordonanța 39/1998 privind activitatea de standardizare din România.
- **14 martie 1996** - Legea nr. 8/1996 privind drepturile de autor și drepturile conexe.
- **6 aprilie 1993** – Legea nr. 20/1993 pentru ratificarea Acordului european instituind o asocieră între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 1 februarie 1993.
- **24 august 1992** - Hotărârea 483/1992 privind funcționarea Institutului Român de Standardizare ca organ de specialitate al administrației publice centrale în domeniul standardizării.
- **21 august 1992** - Ordonanța 19/1992 privind activitatea de standardizare din România, se stabilesc coordonatele activității în România.
- **21 august 1992** - Ordonanța nr. 18/1992 privind încetarea activității Comisiei Naționale pentru Standarde, Metrologie și Calitate, iar Institutul Român de Standardizare devine organ de specialitate al administrației publice centrale .
- **14 octombrie 1991** - Hotărârea 733/1991, privind aprobarea aderării Institutului Român de Standardizare la Comitetul European de Standardizare (C.E.N.) și Comitetul European de Standardizare Electrotehnică (CENELEC).
- **01 februarie 1990** - Se organizează Comisia Națională pentru Standarde, Metrologie și Calitate ca urmare a încetării activității Comisiei Naționale pentru Standarde și Calitate, prin Decretul nr. 86/1990 având următoarea componență: a) Institutul Român de Standardizare b) Institutul Național de Metrologie c) Oficiul de stat pentru calitate.
- **31 decembrie 1989** - Se înființează Comisia Națională pentru Standarde și Calitate, prin Decretul Consiliului Frontului Salvării Naționale nr. 27/1989, având următoarea componență: a) Institutul Român de Standardizare b) Institutul Național de Metrologie c) Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci.

- **13 decembrie 1984** - Legea nr. 20/1984 privind tipizarea și standardizarea produselor, construcțiilor și tehnologiilor, normarea tehnică a consumurilor materiale și energetice, ridicarea calității și nivelului tehnic al produselor.
- **17 iulie 1970** - Se înființează Institutul Român de Standardizare, prin hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 1055/1970, în subordinea Consiliului Național al Cercetării Științifice.
- **30 decembrie 1960** - Prin Hotărârea nr. 1899, privind acțiunea de stat pentru standardizare în Republica Populară Română sunt trasate direcții principale de coordonare, îndrumare și control ale Direcției Generale pentru Energie, Metrologie, Standarde și Invenții.
- **19 februarie 1957** - Se înființează Direcția Generală pentru Metrologie, Standarde și Invenții prin Decretul nr. 65/1957.
- **30 aprilie 1955** - Se înființează Oficiul de Stat pentru Standarde și Invenții prin Decretul 120/1955.
- **19 noiembrie 1948** - Se înființează pe lângă Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Române, Comisiunea de Standardizare, prin Decretul nr. 334/19 februarie 1948.
- **4 aprilie 1929** - Buletinul AGIR nr. 4 - Propuneri cu privire la Organizația și regulamentul Comisiunii normelor industriei românești.
- **6 februarie 1924** - Legea nr. 21/1924, pentru persoanele juridice (Asociații și Fundații).